

Презентація на тему:
“Джорж Байрон”

• підготували учні 9-Б
класу

Клименко Антон

Недоступ Вадим

Джордж Гордон Байрон

*«Байрон - гений: властитель наших душ, звук
новой чудной лиры...»*

А. С. Пушкин

Його біографія

Джордж-Ноел-Гордон Байрон-англійський поет, який став символом романтизму і політичного лібералізму в Європі ХІХ століття. Учасник Грецької революції.

Джордж Гордон народився в Лондоні в старовинній, але збіднілій дворянській сім'ї. У десять років, після смерті двоюрідного дідуся, успадкував титул лорда та Ньюстедське абатство, старовинний маєток у графстві Ноттінгемшир (великому промисловому центрі Англії).

Єдиною шлюбною донькою лорда Байрона була Ада Лавлейс, відомий математик. У нього також була позашлюбна донька Клара-Аллегра, яка померла у віці п'яти років.

Декілька афоризмів Джорджа:

1. Висушити одну сльозу — більше доблесті, ніж пролити ціле море крові.
2. Горе — вчитель мудрих.
3. Кращий пророк для майбутнього — минуле.

Уривок вірша, якого ми вважаємо найкращим.

- Хотів би жити знов у горах
Дитям безжурним, як колись,
Блукать між скель, в морях суворих
Між хвиль розбурханих нестись.
Моя ж душа, мов птах прип'ятий,
Що прагне скель і висоти,
Страждає в Англії пихатій,
В краю лукавства й німоти.

Дай утекти мені, талане,
На лано урвищ і горбів,
Забудь всі титули й кайдани,
Лакуз вельможних і рабів.
Веди мене на хмурі скелі,
Де стогне грізний океан,-
Верни в дитинства дні веселі,
Дай серцю відпочить од ран.

Я мало жив, та відчуваю:
Чужий я в цьому світі лжі.
Навіщо ж темрява ховає
Той знак останньої межі?
Я спав, я снів про щастя, доки
Не заступив тих марень гніт,-
То, Правдо, промінь твій жорстокий
Вернув мене у нищий світ.

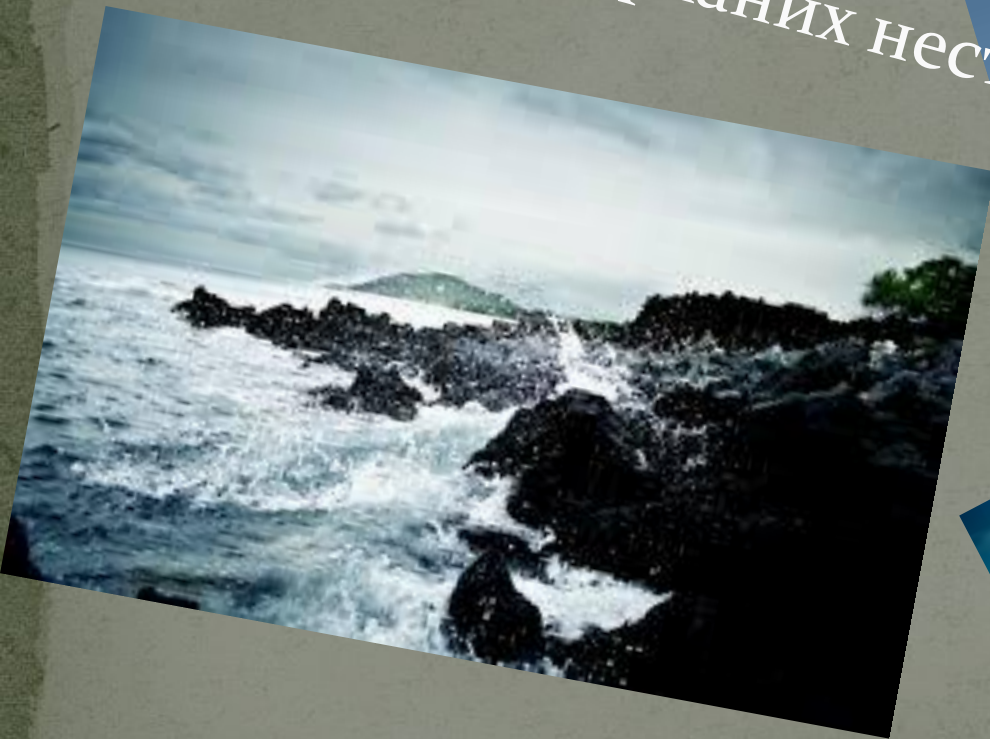

Асоціації з рядками.

- Хотів би жити знов у горах
Дитям безжурним, як колись,

Блукать між скель, в морях
суворих
Між хвиль розбурханих нестись.

Моя ж душа, мов птах прип'ятий,
Що прагне скель і висоти,

Страждає в Англії пихатій
В краю лукавства й німоти

Дай утекти мені, талане,
На лано урвищ і горбів,

Забудь всі титули й кайдани,
Лакуз вельможних і рабів.

Веди мене на хмурі скелі,
Де стогне грізний океан,-

Верни в дитинства дні
веселі,
Дай серцю відпочити од ран.

Я мало жив, та відчуваю:
Чужий я в цьому світі лжі.

Навіщо ж темрява ховає
Той знак останньої межі?

Я спав, я снів про щастя, доки
Не заступив тих марень гніт,-

То, Правдо, промінь твій
жорстокий
Вернув мене у нищий світ.

